

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC, JOURNAL POLITIQUE, LITTÉRAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος, τὴν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν. — Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι 40 δραχμ. κατ' ἔτος προπληρωσίαι. — Ἡ τιμὴ τῶν καταχωρήσεων θέλει εἶσθαι 30 λεπτά διὰ τὸν στίχον τοῦ φύλλου, καὶ 12 λεπτά διὰ τὸν στίχον τοῦ Παραρτήματος. — Ἡ συνδρομὴ γίνεται ἐν Ἀθήναις μὴν εἰς τὸν ἑργασίον ἐντὸς τοῦ Καποδιστριακοῦ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομίων Διευκρινιστῶν τῶν Β. Ἐφημερίδων εἰς δι' ἅς ἑπαρχίας παρὰ τοῖς Διευθυνταῖς τῶν ταχυδρομίων, καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τοῖς Κυρίοις Ἑλλησιν. Προξένους.

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 40 de par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les suppléments. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 Νοεμβρίου 1840.

DIMANCHE, 6 Décembre 1840.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, 23 Νοεμβρίου 1840.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς μακρᾶν σειρᾶν σκέψεων περὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἡ ὀθωμανικὴ Πόρτα φαίνεται διατεθειμένη νὰ λάβῃ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορίου. ἐνοουῶντες τὸ σπουδαῖον τοῦ πράγματος, δὲν θέλομεν ἐμμενεῖν ἐνταῦθα εἰς τινὰς παραδόξους ἰδέας τῆς ἐφημερίδος ταύτης καὶ ἀφιέμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ὀρθὸν νοῦν τῆς κοινῆς γνώμης τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπερασμάτων τὰ ὁποῖα ὁ τύπος κάμνει περὶ τῶν μετὰ τῆς Τουρκίας διαφορῶν μας.

Ὅ,τι ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιωπήσωμεν, ὅ,τι νομίζομεν χρέος μας ἀπαραίτητον νὰ ἀποκρούσωμεν εἶναι ὅσα ἡ Ἀθηνᾶ δημοσιεύει περὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἀπραξίας τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς πρὸς τὰς περιστάσεις ἡ Ἀθηνᾶ ἀπατάται μεγάλως φρονοῦσα ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀσχολεῖται ἀνευδότης εἰς τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν δυσκολιῶν ὅσαι ἀπειλοῦσι τὸ Ἑλληνικὸν κατὰ τὴν Τουρκίαν ἐμπόριον.

Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀγνοεῖ, οὐδὲ ν' ἀγνοήσῃ δύναται πόσον σπουδαῖα εἶναι τὰ συμπερόντα τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ γινώσκει ἄριστα τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ νὰ προνοήσῃ ὅσον οἷόν τε τάχιον περὶ τῆς ἐκασφαλισέως των εἶνα ἀληθὲς ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐνόμισεν πρέπον νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης τὰς ὁποίας ἡ ὀθωμανικὴ Πόρτα δὲν δύναται νὰ παραγνωρίσῃ καὶ ὅτι προσεδόκα τὴν προσεγγῆ λύσιν τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος διαφορᾶς ἐν μέρει καὶ ἀπὸ τὴν φρόνησιν τῆς Υ. Π. καὶ ἀν' ὡς πρὸς τοῦτο ἠπατήθη ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν, δὲν νομίζομεν εἰσέτι ὅτι θέλει κυρώσει τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις.

Ἀποβλέπουσα εἰς τὰς φιλικὰς σχέσεις αἰτίνας ἄχρι τοῦδε μεταξύ τῶν δύο ἐπικρατειῶν διατηρήθησαν, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρησεν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ῥύθμισιν τῶν σχέσεων αἰτίνας καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλουσ συνδέσει τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον μετὰ τῆς ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας δὲν ἔχει νὰ καταφύγῃ εἰμὴ εἰς τὰ μέσα τῆς πειθοῦς ἢ μετριότης καὶ οἱ ἀμοιβαῖοι τοῦ καθήκοντος νόμοι οἱ διέποντες τὴν σήμερον ὁλας τὰς ἐπικρατείας τοῦ κόσμου ἐπέβηλον τὴν διαγωγὴν ταύτην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν ὑπάρχει νομίζομεν ἄνθρωπος ἔμφορον ὅστις νὰ μὴ θεωρῇ τὸν τοιοῦτον τῆς πολιτείας τρόπον ὑποχρεωτικὸν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καὶ πρὸ πάντων ἐν μέρους Κράτους τοῦ ὁποίου ὡς τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸ εὐτυχὲς μέλλον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τῶν εἰρηνικῶν συμπερόντων τὰ ὁποῖα παρήγαγον οἱ νεώτεροι χρόνοι ἀπὸ τὰ κολοσαῖα ἔργα τῆς προλαβούσης γενεᾶς ἀνὰ πᾶσαν τῆς Εὐρώπης τὴν ἐπιφάνειαν.

Βεβαίως ἂν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἤθελε δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὸ ἀνυπόμονον τῶν μὲν, ἢ τὸ τολμηρὸν τῶν δὲ, εὐκολον ἤθελεν εἰσθαι εἰς αὐτὴν νὰ παρεκτραπῆ ἀπὸ τὴν ἔμφροναν καὶ μετρίαν πολιτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πατρις ὀφείλει τὴν παρούσαν αὐτῆς κατάστασιν ἄλλ' ὅχι μόνον ἢ τοιαύτη διαγωγὴ ἀποδοκιμάζεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παρουσίας ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀναμφήριστον εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἤθελε παρέξει αὐτῶ εἰς εἰς αὐτὴν κανὲν ὀριστικὸν ὄφελος, οὐδὲ συντελεστικὸν εἰς τὴν εὐτυχῆ λύσιν τῶν δυσκολιῶν αἰτίνας ἀνεφύησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριόν μας.

Ἐπομένως ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὅτι δῆποτε κ' ἐὰν συμβῆ δὲν θέλει παρεκτραπῆ τῆς γραμμῆς ταύτης τῆς διαγωγῆς τῆς καὶ φρονεῖ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θερίσῃ ἀπὸ αὐτὴν τοὺς ἀγαθοτέρους καρπούς. Ἡ Υ. Π. οἰαδῆποτε κ' ἐὰν ὦσι τὰ περὶ Ἑλλάδος φρονήματα τῆς θέλει νοήσῃ ἐπὶ τέλους ἐπιφράττουσα τὰ στόμια τῶν λιμένων τῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, δὲν ὀφείλει πανάπασιν τὸ ἴδιον αὐτῆς ἐμπόριον καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν τὴν συμφέρει διόλου νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξελέξατο γραμμὴν ἄλλο παραγόμενον προδήλως μὴ ἔχουσαν εἰμὴ τὸ νὰ δυσκολεύσῃ τὰς σχέσεις τὰς ὁποίας ἐν τῷ μέλλοντι θέλει ἔχει χρεῖαν νὰ διατηρήσῃ μὲ τὸ βασίλειον.

Καὶ ἡ Ἀθηνᾶ λοιπὸν καὶ πᾶς ἕκαστος ἄς ᾖ πεπεισμένος ὅτι ἡ Κυβέρνησις οὐδέποτε παρεγνώρισεν τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας ἐμελλε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ μάτην ἤθελε τις θεωρήσει ὡς ἐντελὴς ἀδοκίμους τὰς ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας ταύτης τελευταῖον ἐλθούσας εἰδήσεις. Δὲν ἀγνοεῖτο εἰς Ἀθήνας τὸ τί αἱ παρούσαι περιστάσεις ἠδύναντο νὰ ὑπαγορεύσωσιν εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, αἱ τελευταῖαι πληροφορίες δὲν μᾶς ἐξέπληξαν παντάπασιν ὅ,τι ἡ Κυβέρνησις ἐπεθύμει πρὸ πάντων καὶ ἐδίωκεν εἶναι τὸ νὰ μὴ δώσῃ αὐτῇ

INTERIEUR.

ATHENES, le 5 Décembre 1840

La Minerve, vient de publier une suite assez longue de reflexions, sur les mesures que semble vouloir adopter la Porte Ottomane, au sujet du commerce sous pavillon hellénique. — Nous comprenons assez la gravité de la circonstance, pour ne pour ne point vouloir relever ici certaines opinions de ce journal, qui nous paraissent au moins hasardées, et devons, pour le moment, confier au bon sens de l'opinion publique, l'appréciation des idées qui ne manqueront pas de s'émettre par la presse, au sujet de nos différens avec la Turquie; car il est de fait que les intérêts qui s'y trouvent en discussion, sont de nature à provoquer des récriminations, dont au reste la presse elle seule peut rendre compte, dans le cas où elles seraient erronées.

Mais la Minerve se trompe lorsqu'elle pense que le gouvernement ne s'occupe pas activement de l'aplanissement des obstacles qui menacent le libre exercice de notre commerce en Turquie. Le gouvernement ne peut ignorer l'importance des intérêts qu'il a à conserver, et ne saurait davantage se dissimuler la nécessité de pourvoir aussi promptement que possible à leur garantie. Il est vrai que le gouvernement s'est plu à compter sur des principes de justice, qui ne peuvent être méconnus par la Porte Ottomane, et qu'il a basé une partie de ses espérances en la solution prochaine du différent dont il s'agit, sur la sagesse de la S. Porte; mais si c'est une faute aux yeux de la Minerve, il est encore permis de penser que ce n'en sera pas une aux yeux du gouvernement Turc.

Le gouvernement hellénique a dû, considérant les relations de bienveillance qui ont jusqu'ici régné entre les deux états, n'avoir recours qu'aux moyens de la persuasion, pour obtenir la réglementation définitive des intérêts qui devront exister à l'avenir, entre le royaume hellénique et l'empire ottoman. La modération et les lois réciproques de convenance, qui de notre tems régèmentent tous les états, ont imposé cette conduite à la Grèce; et il n'est pas un homme sensé qui ne soit convaincu que ces procédés ne soient aujourd'hui obligatoires dans toutes les circonstances, et surtout de la part d'un état qui, comme la Grèce, voit son avenir dans la culture des intérêts pacifiques que les tems modernes ont engendré, et qui ont résulté des immenses travaux de la génération précédente sur toute la surface de l'Europe.

— Certes, si le gouvernement hellénique avait voulu accorder audience aux conseils de l'impatience des uns ou de la témérité des autres, il eut pu lui être facile de s'écarter de la politique sage et modérée à laquelle le pays est redevable de sa situation présente. Mais, outre que l'esprit qui domine, notre époque réproouve l'emploi d'une semblable conduite il est incontestable que la Grèce, n'aurait ainsi, en définitive, rien opéré de favorable à sa propre situation, ni de propice à la solution des difficultés qui s'étaient élevées à Constantinople à l'égard du commerce grec.

— Le gouvernement hellénique, quoiqu'il arrive dans la suite, ne s'écartera jamais de cette ligne de conduite. Et il est impossible qu'à la fin il n'en recueille pas les fruits qu'il est en droit d'en attendre. La S. Porte, quelques soient les pensées qui la préoccupent au sujet de la Grèce, s'apercevra tôt ou tard, qu'en entravant le commerce sous pavillon grec dans ses ports, elle ne gagne rien pour son propre commerce, et que par conséquent il ne peut lui être utile de poursuivre dans la direction qu'elle semble avoir choisi, et qui, chacun le sent, n'est que propre à embarrasser les relations que dans l'avenir il lui sera intéressant de conserver avec le royaume. Que la Minerve, que tout le monde en soit sûr, le gouvernement ne s'est jamais fait illusion sur les difficultés qu'il aurait

καμμίαν δυσαρρεσκείας άφορμήν και να διατηρήση επιμελώς την μετρίαν, εύλογον και προσήκουσαν διαγωγήν διά της οποίας αύριον ίσως θέλει κερδίσει τας ψήφους όλων των όρθως και άμερολήπως σκεπτομένων ανθρώπων.

Καθ' όσον δέ άφορά τά παρά της Αθήνας περί της εις τας παρούσας περιστάσεις πολιτείς των προσιτάτων της Ελλάδος δυνάμεων λεγόμενα, είναι πικρόηλον ότι δεν δυνάμεθα να τα συμμερισθώμεν και επιδοκιμάσωμεν αι δυνάμεις εύλόγως είμπορούν να θεωρήσωσι περιττήν την επέμβασιν των εις ύπόθεσιν της οποίας ουδείς ήδύνατο να άμφιβάλλη την ταχείαν και φιλικήν παραίωσιν μεταξύ δύο επικρατειών αι όποιαι έχουσιν άμοιβαίον προφανές συμφέρον να συντηρήσωσι τας φιλικάς και ευμενείς σχέσεις αίτινες δεν έπαισαν επικρατούσαι άχρι τουδε μεταξύ των αι προστάτιδες της Ελλάδος δυνάμεις δεν έπρεπον άναμφιβόλως να παραχθώσι πολύ ως προς συζητήσεις των όποιων ή τή Ελλάδι συμφέρουσα λύσις ήτο συγχρόνως ή μόνη ώφέλιμος εις την Τουρκίαν, διότι δεν θέλομεν παύσει μέχρι κέρου επαναλαμβάνοντες τούτο ότι ουδείς άμφιβάλλεν ότι ή Τουρκία δεν ήδύνατο ειμή να παραδεχθῆ τας εύλόγους ένστάσεις της Ελληνικής Κυβερνήσεως και να σπεύση να επαναλάβη τας προτέρας σχέσεις της με Κράτος, το όποιον ήδύνατο να θεωρήση ως πιστόν σύμμαχον και του όποιου ή ειλικρινής συνδρομή είμπορούσε να αποβῆ εις αύτήν και εις το μέλλον όσον και εις το παρελθόν ώφέλιμος.

Ίσως θέλουν μάς ειπή, και ή Αθηνά δεν θέλει βεβαίως παραλείψει την περιστάσιν ταύτην διά να έκσφενδονίση πάλιν κατά της Κυβερνήσεως τά βέλη της, ίσως λοιπόν θέλουν μάς ειπή, όλαι αύται αι έλπίδες περί των άρχων των διεπουσών τους άνδρας τους εν τῷ Οθωμανικῷ διβανίῳ έδρεύοντες έψεύσθησαν και τά πράγματα μαρτυροῦσι πόσον ήπατήθη ή Κυβέρνησις έρείδουσα τας προσδοκίας της εις το σαφές και άναμφιβόλητον αύτων της Τουρκίας των συμπερόντων και εις την φρόνησιν των ύπουργών της. Εις ταύτα άπαντώμεν ότι όχι μόνον δεν δυνάμεθα να θεωρήσωμεν ως όριστικάς τας άποφάσεις του διβανίου περί της Ελληνικής σημαίας, άλλ' άπεναντίας πάντες γνώσκουμεν και ή Αθηνά καλύτερα βέβαια από ήμάς ότι ύπάρχουσιν εισέτι πολλαι έλπίδες περί της μετακλήσεως των εις Κωνσταντινούπολιν διαταχθέντων μέτρων.

Ο Χρόνος της Μελιτής και ή Ηχώ της Ανατολής άνήγγειλον κατ' αύτάς ότι Οθωμανός τις ύπήκουος όνόμιτι Νικόλαος Παναγιώτου έβασκανίσθη εκ διαταγής δήθεν του Μοιράρχου της Χωροφυλακής Κ. Τζίνου και υπό την όψιν αύτην της βασιλικής Κυβερνήσεως.

Οί όροι του πρέποντος και του εύσχήμου ύπάρχουσι τοσοῦτον προσβεβλημένοι εις το άρθρον τούτο ώστε άποριώμεν πως εύρέθησαν εφημερίδες επιλήσμονες της αξιοπρεπείας των εις βαθμόν ώστε να καταχωρίζωσι τοιαύτα άσχηνά αλλά το πραγματικόν του άρθρου είναι έτι χειρότερον και συκοφαντικόν άπ' άρχής μέχρι τέλους. Αν ο Χρόνος της Μελιτής και ή Ηχώ κατ' έξοχήν δέν καταπειροῦντο να οριζώμεν, διότι τήν Ελλάδα δυσμένειαν των και αν πριν δεχθώσι τας συκοφαντίας των άπεφάσισιν να ζητήσωσι προηγουμένως πληροφορίας περί του πράγματος, άμφιβάλλομεν πολλῶν αν έγινοντο συνήγοροι του Νικολάου Παναγιώτου. Ηύελον λ. Χ. μάθει ότι ο άνθρωπος ούτος έδραπέτευσεν εκ Κωνσταντινουπόλεως ύποπτος γενόμενος σημαντικῆς κλοπῆς. ήθελον μάθει ότι ή αστυνομία των Αθηνών είχε πληροφορηθῆ ότι μόνον τά περί της κλοπῆς ταύτης αλλά και άλλην εις τας Αθήνας αύτάςπραχθεΐσαν παρά του ειρημένου με ένα σύντροφον δραπέτευσαντα έντεῦθεν.

Καθ' όσον άφορά την όποιαν άποδίδουν εις τόν ειρημένον Παναγιώτην ιδιότητα Οθωμανικῷ ύπηκόου, αι εφημερίδες εκείναι ήθελον μάθει ότι ο πελάτης των εύρέθη εις Αθήνας άνευ διαβατηρίου και άνευ τινός άλλου έγγραφου μαρτυροῦντος την ιδιότητά του, έπομένως διά τε τόν λόγον τούτον και τά προηγούμενα του και την ένταῦθα διαγωγήν του δεν είμπορεϊ να έκληθῆ ειμή ως φαυλόβιος, και ως τοιοῦτος να εξωσθῆ από την Ελληνικήν γῶραν συμφώνως με τους περί αστυνομίας του Κράτους όρισμούς, διότι δεν πιστεύομεν ότι ο φρόνιμος εν Αθήναις Οθωμανός αντιπρέσβυς ήθέλησε ποτε να άπονεύμη την προστασίαν αύτου εις άνθρωπον του όποίου όχι μόνον δεν είχαν εισέτι πιστοποιηθῆ ή ιδιότης αλλά και όστις διετέλει κατηγορούμενος τοσαύτας δεινάς κατηγορίας.

Καθ' όσον δέ άφορά τας γενομένας εις τόν άνθρωπον τούτον βασάνους, ή περί τούτου φήμη διεδόθη και ένταῦθα. άλλ' άμα πληροφορηθεΐσα ή Κυβέρνησις διετέλεσεν άυστηράν άνάκρισιν ήτις δεν έτελείωσε μεν άχρι τουδε διά τινα παρεμπέσοντα κωλύματα, αλλά παρήγαγεν ήδη την βεβαιότητα, στήριζομένην εις αύτην του Παναγιώτου την όμολογίαν, ότι του μοιράρχου Τζίνου τ' όνομα υπό μόνης της συκοφαντίας ανεμίχθη εις την ύπόθεσιν ταύτην καθως και εις τας άλλας προηγουμένας τας οποίας ο Χρόνος της Μελιτής και ή Ηχώ της Ανατολής αινίττονται. Αν δε υπό άλλου τινός άλλης και ή Ηχώ της Ανατολής, διότι ή Ελληνική Κυβέρνησις ουδέποτε ήνέχθη παραβιάσιν τινα των νομων αίτινες παρ' ήμιν προστατεύουσι πάντα άδιακρίτως άνθρωπον βεβαίως μεν όσον και εις Μελίτην, άναμφιβόλως δέ πολύ ασφαλότερον παρά πολλαχού του Οθωμανικῷ Κράτους.

Εις εν των προελθόντων αύτης φύλλων ή Αθηνά προσέβαλε τόν Κ. Χρησιδην, αλλά με τρόπον τόσον άριστον και γενικόν ώστε προδήλως άναδεικνύεται ότι αι προσβολαι της άλλην άφορμήν δεν έχουσιν ειμή τά κομματικά πάθη τά όποια δυστυχώς αναφαίνονται από καιρού εις καιρόν εις τας εφημερίδας μας. επειδή δέ ή Αθηνά δεν άναφέρει καμμίαν ρήτην πράξιν προς ύποστήριξιν των κατά του Κ. Χρησιδου ψύγων της, ήδύναμεθα κυρίως να μη δώσωμεν καμμίαν εις το άρθρ. της προσοχήν. Αλλ' ουχ ήττον νομιζομεν χρέος μας να παρατηρήσωμεν εις την εφημερίδα ταύτην πόσον άστοπον είναι να παραδέχεται άνεξέταστος τά παράπονα του μεν και του δε χωρίς να έρευνῆ ποῖον τῶν ύπαγορευθόντων παράπονα ταύτα αίτια. Το καθ' ήμάς θεωρούμεν τά παράπονα τά όποια ή Αθηνά έλαθεν, αν έλαθεν

à surmonter à Constantinople, et ce serait à tort que l'on se figurerait comme une déception les dernières nouvelles arrivées de cette capitale. — On n'ignorait pas à Athènes ce que les circonstances pouvaient suggérer au gouvernement Turc, et c'est presque sans surprise qu'on a reçu ici les derniers renseignements. Mais il importait au gouvernement de ne mettre aucun tort du côté du pays, et de lui conserver la position calme, juste, convenable et modérée, qui, demain peut-être, lui conciliera le suffrage et l'appui de tous les esprits droits et de toutes les opinions impartiales.

Quant à ce qu'il plait à la Minerve de critiquer relativement à l'attitude dans ces circonstances des puissances protectrices, nous ne pouvons non plus être de son avis. Les puissances ont pu, avec raison, penser que leur intervention était superflue dans une question qui semblait devoir se résoudre facilement, promptement, et à l'amiable, entre la Turquie et la Grèce, qui ont l'une et l'autre, un intérêt si évident à maintenir l'échange réciproque de bienveillance et d'amitié qui, jusqu'ici, régnait entre elles. Les puissances protectrices de la Grèce, n'ont pas du effectivement s'émouvoir beaucoup d'une discussion, dont la solution qui pouvait convenir à la Grèce, était en même tems la seule qui pouvait être avantageuse à la Turquie. Chacun était d'accord sur ce point, que la Turquie ne pouvait qu'admettre les justes représentations du gouvernement grec, et s'empresse de clore la malencontreuse solution de continuité qui se rencontrait dans le cours de ses relations avec un état qu'elle pouvait considérer comme un allié fidèle, et dont le sincère et loyal concours pouvait lui être aussi utile dans l'avenir qu'il lui avait été favorable, dans un passé assez près de nous encore pour que nul ne l'ait oublié.

On nous dira peut-être, et la Minerve ne manquera pas sans doute de saisir cette circonstance pour lancer quelques attaques contre le gouvernement, on nous dira donc peut-être, que toutes ces hypothèses, sur l'esprit qui gouverne l'empire ottoman et dirige les hommes d'état qui siègent au Divan, se sont trouvées fausses, et que les faits prouvent déjà le tort que le gouvernement à eu de fonder quelque espérance sur la clarté et l'évidence des intérêts eux mêmes de la Turquie ainsi que sur la sagesse de ses ministres. — Mais outre que nous ne considérons pas comme définitive, la décision du Divan au sujet du commerce sous pavillon hellénique dans les ports de l'empire, nous savons tous, et la Minerve aussi bien qu'un autre le sait aussi, qu'il est encore de nombreux motifs d'espérance, quant à une modification des mesures prises à Constantinople.

On lit dans le *Malta Times*, et d'après lui dans l'*Echo de l'Orient*, qu'un sujet ottoman nommé *Nicolas Panagiotti*, a été, à Athènes, victime de mauvais traitemens et de tortures qui, selon ces journaux, auraient été exercés sur sa personne d'après les ordres du mirarque *Tzinios*, et ce, sous les yeux du gouvernement.

— Nous ne voulons point relever ici, les phrases sans retenue et les expressions sans bienséance dont est composé l'écrit en question. Nous déplorons seulement qu'il se rencontre des feuilles assez indifférentes sur leur dignité, pour leur ouvrir leurs colonnes; et nous déplorons encore plus, que ces mêmes feuilles deviennent ainsi les organes de la calomnie, sans seulement s'informer d'où elle part.

— Si le *Malta Times* et l'*Echo de l'Orient* s'étaient moins pressés de céder à leur malveillance à l'égard de la Grèce, et s'ils avaient préalablement recherché des renseignements sur les faits qui leur étaient dénoncés, ils auraient, nous aimons à le croire, hésité à devenir les avocats de *Nicolas Panagiotti*. Ils auraient appris par exemple, que cet homme s'était enfui de Constantinople, après y avoir été accusé d'un vol considérable, chez un négociant arménien. Ils auraient appris que la police d'Athènes a acquis, non seulement des renseignements sur la légitimité du soupçon concernant le vol commis à Constantinople par *Panagiotti* et un autre individu, mais encore les indices d'un autre vol commis à Athènes aussi par *Panagiotti* et son compagnon, qui s'est enfui d'Athènes.

— Quant à la qualité de sujet ottoman du dit *Panagiotti*, le *Malta Times* et l'*Echo de l'Orient* auraient, appris s'ils l'avaient désiré, que la police d'Athènes n'avait trouvé *Panagiotti* muni d'aucun passeport, ni d'aucun titre, constatant ses qualités, et que par conséquent ce fut justement que, le classant parmi les vagabonds suspects, elle put, elle dut même, d'après nos lois et nos réglemens de sûreté publique, procéder à son expulsion du territoire hellénique; car, quoiqu'en disent le *Malta Times* et l'*Echo de l'Orient*, nous avons trop bonne opinion de la sagesse et des sentimens du représentant à Athènes de la S. Porte, pour croire qu'il ait jamais pensé à accorder sa protection à un individu, dont non seulement rien n'a encore prouvé la qualité de sujet ottoman, mais qui se trouvait même sous le poids d'infamantes accusations.

— Quant aux tortures que ces journaux disent avoir été exercées contre *Panagiotti*, ces bruits ont pris naissance à Athènes, et sont même arrivés jusqu'à nous; mais nous savons

τοιαύτα ως γενήματα τῆς συκοφαντίας, διότι καθ' ὅλας ὅσας ἔχομεν πληροφορίας ὁ Κ. Χρησίδης προσεφέθη ἀείποτε πρὸς τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὸ καθήκον αὐτοῦ καὶ τὸ πρέπον, ἔχομεν μάλιστα εἰς χεῖράς μας καὶ ἀποδείξεις τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὅποιον ἐνεμπνεύσε καὶ ἐμπνέει εἰς πάντα τὸν καταφεύγοντα εἰς τὸ ἀξίωμα τὸ ὅποιον ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶναι περιβεβλημένος.

Δὲν ἔχομεν εἰσέτι καμμίαν θετικὴν πληροφορίαν οὔτε περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Βελέντσα, οὔτε περὶ τοῦ τόπου εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκεται ἂν πιστεύσωμεν τὰ ἀδόμηνα, αἱ ὀθωμανικαὶ ἀρχαὶ θέλουσι πληροφορηθῆ ἄνω ἡμῶν περὶ τῶν αἰτιῶν τὰ ὅποια ἐκίνησαν τὸν Βελέντσα νὰ ἀναχωρήσῃ τόσον αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ Κράτους, διότι καθ' ὅσα λέγονται ὁ σκοπὸς τοῦ ἤτο νὰ ζητήσῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Τουρκικὸν Κράτος. Μετ' ὀλίγον βεβαίως θέλει ἐξεγκασθῆ ἡ ἀλήθεια τοῦ πράγματος. Ὄπως δὲ ὅπως ἕκαστος ἐάν ἔχῃ, αἱ παρὰ τὰ μεθόρια Τουρκικὰ ἀρχαὶ ἐβεβαιώθησαν ἥδη ὅτι ὁ Βελέντσα ὄχι μόνον δὲν συνεννοήθη μὲ κανένα ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐξηγηθῆ μήτε μὲ τοὺς στενωτέρους αὐτοῦ φίλους.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Η Α Θ Η Ν Α.

Μετὰ τὸ ἄρθρον περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐπραγματεύθημεν, ἡ ἐφημερίς αὕτη περιορίζεται εἰς τινὰς παρατηρήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὁρθὰς περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων καὶ ἀσημάντων.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Ὁ 90 αὐτοῦ ἀριθμὸς πραγματεύεται περὶ τῆς ἐφελείας τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων εἰς τὴν παρούσαν ἐποχὴν· ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ φρονεῖ ὡς φαίνεται ὅτι αἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ χρησιμεύσιν ὡς κέντρα ἐλευστικῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων καὶ ἀπονέμει εἰς τὰ περιοδικὰ φύλλα τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ συνδέσῃ πρὸς ἕνα τινὰ κοινὸν σκοπὸν τὰ μεμονωμένα άτομα καὶ συμφέροντα. Αὐτούμεθα πολὺ τῶνόντι, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν ὡς πρὸς ταῦτα μὲ τὸν Φίλον τοῦ Λαοῦ διότι κατὰ τὰς γνώμας τῶν ἐπισημοτέρων σημερινῶν δημοσιογράφων, μία τις πολιτικὴ ἐφημερίς δὲν εἶναι ἐντὸς τῆς κοινωνίας βαρὺτητα εἰμὴ ὅταν ἀντιπροσωπεύει τὰς ἑαυτοῦ βέλους ἰδέας καὶ πολυαριθμῶν συμφερόντων, ἡ δὲ δημοσίευσίς τῆς εἶναι ἔργον συλλόγου ἀνδρῶν ἐγνωσμένων διὰ τὴν ἐμπειρίαν, τὴν ἱκανότητά των καὶ τὴν ἐπί τῆς κοινῆς γνώμης ἐπιβρόχῃ των· εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐννοοῦμεν τῶνόντι ὅτι πολιτικὴ τις ἐφημερίς δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς περιοδικὸς κήρυξ ῥυθμίζων ἐκ διαλλεψιμάτων τὴν κοινὴν γνώμην, τὰ ζητήματα καὶ συμφέροντα τοῦ παρόντος καὶ ἐξῆτων τὰς ἐλπίδας καὶ διαθέσεις αἵτινες δύναται νὰ ἔχουσιν σημασίαν τινὰ ὡς ἀπορρέουσαι ἀπὸ τὰ συγκροτούμενα τὰ κοινωνικὰ ὅλα διαφόρα στοιχεῖα· ἀλλ' ὅταν, καὶ ζητούμεν διὰ ταῦτα συγγνώμην ἀπὸ τὸν Φίλον τοῦ Λαοῦ, ὅταν ἡ ἐφημερίς δὲν ἀντιπροσωπεύει εἰμὴ μίαν καὶ μόνην γνώμην, ἕνα μόνον ἀνθρώπον, τότε εἶναι φωνὴ βοῶσα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν βλέπομεν εἰμὴ δύο οἷα δύναμενα νὰ προκαλέσωσι τὴν ἐκδοσὴν ἐφημερίδος μὴ συνδεδεμένης μὲ τινὰς ἀνθρώπους μὲ τινὰ ὑπάρχοντα συμφέροντα· ὁ ἐκδίδων τοιαύτην ἐφημερίδα ἢ κατατήκεται τοσοῦτον ἀπὸ τῆς περιφιλαυτίας τὸ ἀίσθημα, ὥστε μόνον ἑαυτὸν νὰ θεωρῆ καλὸν κηρύχον καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶναι ἄξιος λύπης· ἢ σκοπεύει, ἀρῶν δώσει μερικὰ δέγματα τῆς ἀτομικῆς τοῦ ἱκανότητος, νὰ ἀσπασθῆ μερῶν τινα καὶ τὸ ποιοῦτον ἐπιχείρημα δὲν εἶναι πολλὰκις κακόν, εἶναι τοῦλάχιστον πάντοτε προτιμότερον ἀπὸ τὴν παράλογον περιαυτολογίαν περὶ τῆς ἀνωτέρου ἐλαλήσαμεν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν προσκαλούμεν ἄλλην τὴν Φίλου τοῦ Λαοῦ τὴν προσοχὴν.

Κατωτέρω ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ ψέγει τὴν Ἀθῆναι δὴ κατὰ τοῦ Κ. Χρησίδου προσβολὰς τῆς καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ συμφωνήσωμεν μὲ αὐτόν.

Ο Δ Ι Ω Ν.

Εἰς τὸν 219 - 220 ἀριθμὸν τοῦ ἐκτίθησιν οὗτος τοὺς λόγους οἷτινες κατ' αὐτὸν ἐμπόδιον ἄχρι τοῦδε τῆν σύστασιν χρηματικῆς τροπέξης παρ' ἡμῖν. Τὸ ἄρθρον τοῦτο περιέχει τινὰς ἀληθεῖς λεπτομερείας ἀλλὰ καὶ ὅχι ὀλίγα ἐσφαλμένα πράγματα.

Μετέπειτα δημοσιεύει τὴν καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον κοινοποιουμένην εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐκδοσὴν τοῦ ἡμετέρου Κ. Πάλῃ περὶ τῆς ἐν Ταυρινῷ ἐσχάτως συγκροτηθεῖσας ἐπιστημονικῆς συνόδου. Τέλος δίδει νέαν τινὰ ἐσωτερικὰ καὶ ὀθωμανικὰ.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΛΗΣΕΙΣ.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον μας ὀμιλοῦντες περὶ τῆς εἰς τὸ Τουρκικὸν Κράτος ἐξόδου τοῦ Βελέντσα, κατὰ λάθος τὸν ἐξαπατήσαμεν ὡς ταγματάρχην ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ Βελέντσα λαβὼν τὴν προκοδοτήσιν τοῦ ἔπαυσε τοῦ νὰ ἔχῃ τὸν βαθμὸν τοῦτον καὶ νὰ ἀποτελῆ μέρος τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ.

— Εἰς τοὺς δῆμους Ἐρυθροπόλεως καὶ Σύρου ἔλαβον πέρασ αἱ νέαι δημοτικαὶ ἐκλογαὶ καὶ τὰ πρακτικὰ ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Α. Μ.

— Εἰς Λακωνίαν αἱ ἀρχαὶ καταγίνονται πρὸς δραστήριον καταδίωξιν τῶν εἰς τὰ ὄρια τῆς διοικήσεως ἀναφανέντων φυγοδικῶν ληστών Κοτζιά καὶ Μπουχαγιά.

— Εἰς τινὰ τῶν ἐν Χαλκίδι παροικούντων ἡ ἀστυνομία συνέλαβε 200 περίπου κλέβηλα Τουρκικὰ νομίσματα, τὰ ὅποια ὡς ὀμολογεῖ εὐρέθησαν εἰς χεῖράς του ἐν ἀγνοίᾳ, ἀπὸ ἐμπορεύματα· ἡ διοίκησις δὲ ἔλαβε τ' ἀναγκαίαν μέτρα διὰ νὰ προληφθῆ τὸ κακὸν ἂν εἰσέτι δὲν διαδόθησαν τοιαῦτα κλέβηλα νομίσματα.

— Οἱ νεοσύλληκτοι τοῦ 1840 ἀπ' ὅλας σχεδὸν τὰς διοικήσεις παρεδόθησαν εἰς τὸν στρατόν· ἡ δὲ Κυβέρνησις ἐσημείωσε τὸν ζῆλον τῶν δημοτῶν καὶ τὴν δραστηριότητα ἐκείνων τῶν διοικητικῶν καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων οἷτινες ἐπροθυμοποιήθησαν μᾶλλον τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐγκαιρίαν ἀπόδοσιν τῶν εἰς ἑκαστον δῆμον ἢ ἐκίστην διοίκησιν ἀναλογισθέντων νεοσυλλέκτων.

— Εἰς Πάτρας εὐρέθη πτώμα ἀνθρώπινον εἰς τὸ παραθαλάσσιον καὶ ἐκ τῶν ἐξετάσεων προέκυψεν ὅτι τὸ πτώμα ἐξήλθεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι, ὁ πνυγῆς, ἀσθενῆς εὐρισκόμενος, ἐξῆλθεν ἐν καιρῷ παραχώδους νυκτός δι' ἀνάγκην του καὶ παραφερθείς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἐπειδὴ ἐπικρατεῖ συνηθία εἰς Μῆλον νὰ διαρπάξῃ ὁ παρατυχὼν τὸ εἰς τὴν ἐκεῖσε ἀλικὴν ἄλας, ἅμα μεταπέσῃ ἡ πρώτη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου, διήρπασαν καὶ ἐφέτος τὸ εἰς τὴν ἀλικὴν πεπηγὸς ἄλας διότι κατὰ τὴν προτεραιάν εἶχε βρέξει ὀλίγον. Πρὸς κατάπαυσιν τῆς παραλόγου καὶ ζημιώδους πρὸς τὸ δημόσιον ταύτης συνηθείας, διετάχθησαν τ' ἀνήκοντα ἥδη παρὰ τῆς ἀρμοδίου Β. Γραμματείας.

aussi, et le *Malta Times* ainsi que l'*Echo de l'Orient* auraient pu l'apprendre, que le gouvernement avait à l'instant même ordonné une enquête, à l'effet de savoir si effectivement des violences corporelles avaient été exercées contre qui que ce soit, et que cette enquête, qui jusqu'ici n'a encore pu être terminée, est loin de confirmer les bruits que ces journaux viennent de répéter. Nous savons même déjà qu'il en résulte, (des aveux de Panagioti lui-même), que c'est calomnieusement que le nom du mirarque Tzinou a été mêlé à ces absurdes criaileries, qui, en définitive, ne nous apparaissent que comme une seconde édition de celles qui ont déjà été, calomnieusement aussi, poussées contre cet officier, aux quelles l'écrivain dont nous nous occupons fait de nouveau allusion, ce qui pourrait au besoin faire soupçonner d'où l'auteur s'est inspiré.

Quoi qu'il en soit cette enquête sera prochainement terminée et nous en pourrions soumettre tout le résultat à l'opinion publique. S'il se trouve un coupable de violences exercées contre un homme, il sera exemplairement puni, que l'*Echo de l'Orient*, que le *Malta Times* en soient sûrs; et en cela le gouvernement ne fera que continuer l'œuvre qu'il accomplit pour le maintien des lois qui, en Grèce, protègent tous les individus sans distinction, tout aussi efficacement qu'à Malte, et certes beaucoup plus efficacement que dans certaines contrées de l'empire ottoman.

Dans un de ses précédens numéros, la Minerve a lancé contre Mr. Christidis quelques attaques, dont le vague nous permet de penser qu'elles n'ont d'autre motif que certaines passions de parti, qu'il est toujours pénible de voir se reproduire sous une forme ou sous une autre. La Minerve n'articulant aucun fait positif à l'appui du blâme qu'elle déverse sur M^r. Christidis, nous pourrions à la rigueur nous abstenir d'y prêter la moindre attention. — Mais nous avons à remplir le devoir de faire remarquer à la Minerve combien il est inconvenant d'accueillir, ainsi qu'elle le fait, et sans examen, les plaintes des uns ou des autres, sans se mettre en peine de savoir quel esprit les inspire. Quoiqu'il en soit, les plaintes qu'a reçu la Minerve, si toutefois elle en a reçu, nous semblent calomnieuses, car, d'après tous les renseignements que nous possédons, Mr. Christidis a parfaitement su se conduire, envers ses nationaux, selon les devoirs et le caractère de ses fonctions. Nous avons même sous les yeux les preuves de l'estime et du respect qu'il a su en général inspirer à tous ceux qui ont eu à recourir à l'autorité dont il est revêtu à Constantinople.

On n'a toujours aucun renseignement positif sur les démarches de Velentza non plus que sur le lieu où il se tient caché. Cependant, à en croire les on dit qui circulent, les autorités ottomanes pourront, avant nous, être instruites des intentions qui ont porté Velentza à quitter le royaume d'une manière aussi brusque, car on prétend que son dessein était de solliciter de l'emploi au service de la Turquie. Espérons que bientôt nous saurons à quoi nous en tenir, et que la vérité sera entièrement connue. — Dans tous les cas, les autorités turques de la frontière ont acquis maintenant la certitude, que Velentza, non seulement ne s'était entendu avec personne en Grèce, mais qu'il ne s'était même pas confié à ses amis personnels les plus intimes.

REVUE DES JOURNAUX.

LA MINERVE.

Après l'article dont nous venons de nous occuper ci-dessus, ce journal se borne à quelques remarques plus ou moins justes, sur quelques faits si insignifiants, qu'il ne nous paraît pas nécessaire de nous y arrêter.

L'AMI DU PEUPLE.

On lit dans le n° 90 de cette feuille des réflexions sur l'utilité des journaux politiques dans l'époque actuelle. L'Ami du Peuple semble croire que ce sont les journaux qui doivent servir comme de centre d'attraction aux hommes et aux choses, et paraît attribuer aux feuilles périodiques, la vertu de rallier les hommes et les intérêts isolés, à un action commune. Nous en sommes fâchés, pour l'Ami du Peuple, mais selon les opinions les plus recommandables des tems actuels, un journal politique n'a réellement de valeur dans une société, que lorsqu'il est l'organe d'une opinion qui rallie à elle un grand nombre d'idées et d'intérêts, et lorsque sa publication est l'œuvre, systématique et raisonnée, d'une réunion d'hommes connus en politique, d'une capacité et d'une expérience éprouvées, et dont l'influence est acceptée par l'opinion publique. On conçoit en effet qu'alors un journal soit un héraut périodique, venant à de courts intervalles, donner le ton à l'opinion publique, éclaircir les questions et les intérêts du présent, et traduire des tendances, des espérances ou des travaux, qui ont une valeur positive, en tant que résultant d'un ou de plusieurs des élémens dont se compose l'ordre social. Mais, n'en déplaît à l'Ami du Peuple, lorsqu'un journal ne représente qu'une opinion individuelle et isolée, c'est une voix qui crie dans le désert; et pour notre compte nous ne comprenons que deux causes qui peuvent porter un homme à publier un journal, sans se rattacher à certains hommes à certains intérêts existants: — Ou cet homme est affligé d'un amour propre tellement exagéré qu'il ne trouve de bien et de beau que lui même, et dans ce cas le peuple grec ne se fait pas faute de lui appliquer le dicton populaire: *après le Christ tout prophète*. . . . tout le monde sait le reste. — Ou bien encore cet homme à l'intention, après avoir donné un échantillon de son savoir faire, d'accepter une direction, de devenir un organe, et quelquefois cette manœuvre finit par ne pas être trop maladroite. Dans tous les cas, elle recommande plus un homme, que l'outrage fatuité dont nous venons de parler, et nous appelons les réflexions les plus attentives de l'Ami du Peuple sur cet intéressant objet.

— Είς τὸ χωρίον Κυριακῆ τοῦ δήμου Διστόμου τῆς Βοιωτίας δύο δημόται μετέβησαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ποίμνιον ἑτέρου συνηθότου των καὶ ἐπλήρωσαν βρώς· ἕνα ποιμένα· ὁ εἰς τῶν δύο συνενόχων συνελήφθη ὅτε ὁ ὑπομύραχος Μανιάτης μετέβη ἐπὶ τοῦ τόπου.

— Τὴν 10 πρὸς τὴν 11 π. μ. εἰσελθόντες νυκτοκλέπται εἰς τὸ κατὰ τὸ Αἴγιον ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ Νικολάου Χρυσικοπούλου ἀφήρσαν πράγματα καὶ χρήματα ἀξίας 4000 περίπου δραχμ. οἱ αὐτοῦργοι τῆς κλοπῆς αὐτῆς δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἀκόμη.

— Ἐκ τῶν αὐτοῦργων τῆς προχθούσης δολοφονίας κατὰ τὸν δῆμον Ἀχαρνῶν ἐσυλλήφθη ὁ Βλαχτοποιὸν Γεώργιος Σταύρος ὅστις καὶ παρεπέμφθη εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα.

Συνοπτικὴ ἔκθεσις τοῦ ἐν Ταυρίνοις Ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου τοῦ 1840.

Εἰς τὴν λαμπρὰν πόλιν τῶν Ταυρίνων, πρωτεύουσιν τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδινίας καὶ Πεδεμοντιῆ, συνεκροτήθη κατὰ τὰς 15 Σεπτεμβρίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους καὶ ἡ δευτέρα ἐπιστημονικὴ τῆς Ἰταλίας Σύνοδος. Ἡ φιλόμουσο Κυβέρνησις ἔσπευσε νὰ χρηρηγήσῃ πᾶν μέσον καὶ πᾶσαν εὐκολίαν, ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ εὐχάριστος καὶ διδασκτικὴ ἡ διαμονὴ τῶν ἐκείσε συναλθόντων ἐπιστημόνων. Αἱ διὰ τὰς συνεδριάσεις προσδιορισθεῖσαι αἰθήουσιν καὶ ἀμφιθέατρα μεγαλοπρεπῶς ἐστολίσθησαν, ὅλα τὰ μουσεῖα καὶ δημόσια κατάστηματα εὐπρεπῶς διακοσμηθέντα ἦσαν ἀνοικτὰ εἰς τοὺς πανταχοθεν συγγένοντας ἐπιστήμονας· οἱ δὲ εὐγενεῖς καὶ φιλόκαλοι κῆτοικοι τῶν Ταυρίνων οὐχ ἤττον συνεσέφεραν, ἵνα ἀποθῆ καὶ λαμπροτέρα καὶ περισσύτερα λόγου ἀξία ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη πανήγυρις.

Εἰς τὴν πρώτην γενικὴν συνεδρίαν ὁ γενικὸς Πρόεδρος Ἀλέξανδρος Κόμης δι' Ἐλαδὶ ἐξεργάσθη λόγον, ὅπου μνημονεύων τοὺς σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας ἀνδρας τοῦ Πεδεμοντιῆ, ἐτελείονεν αὐτὸν ἐγκωμιάζων τὸν φιλόμουσον Βασιλέα, ὅστις οὐδενὸς ἀμελεῖ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐπιστημῶν, βραβεύων καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενος τοὺς θεωστὰς τῶν μουσῶν. Ὁ γενικὸς Γραμματεὺς πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀνέγνω ἐγκύκλιον τοῦ ἐκ Φλωρεντίας Κυρίου Γκαμπολίν, ἐν ᾗ ὁ φιλέλλην εὐτὸς ἀναδεικνύων τὸ μίγα εὐεργέτημα τῆς σοφίας τῆς ἐκ τῆς Ἑλλάδος καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν διακρυβεῖται, μὲ εὐγενεῖς φράσεις προσκαλεῖ τοὺς πεπενημένους τῆς Ἰταλίας νὰ συνδράμωσιν τὴν συντακιμένην τῶν Ἀθηνῶν βιβλιοθήκην. Ἐπαυρήμον ὁ ἀγαθὸς Ἰταλὸς χιροκαροῦντες καὶ καθ' ἡμέραν προσεφέροντο βιβλία δωρεάν διὰ τὴν τῶν Ἀθηνῶν βιβλιοθήκην.

Ἀφοῦ ἡ Σύνοδος διεμήθη εἰς ἑξ. τμήματα ἀναλόγως τῶν ἐπιστημῶν, ἐκλήθησαν δὲ οἱ Πρόεδροι αὐτῶν, πολλὰ ὑπομνήματα καὶ διαποιθεῖσαι ἀνεργάσθησαν εἰς ἑκάστον τμήμα, καὶ πολλὰ σοφὰ ἐπιστημονικὰ συζητήσια ἔγινον. Ἡ τέξις καὶ εὐθυμοσύνη ἐπικρατοῦσα εἰς τὰ πραγματευόμενα ἤδονον τὸν ἀκρατην, ἡ δὲ σπουδαιότης τῶν ἀντικειμένων καὶ τὸ ἐμπεδῆδες πολλῶν ἰδίων ἀνακαλύψεις καὶ παρατηρήσεις, μολοντοῦτο καὶ ἡ τοῦ ἐνεστῶτος δὲν ἦτο κατωτέρα τῆς πρώτης, καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦται μικροτέρα λόγου ἀξία ἡ Σύνοδος αὕτη, ὅπου ὁ περικλής Δεκανθῆς ἠκονοποίησε τὰς λοιπὰς φυλογηγίας τοῦ ἐρέυνας, ὁ Δελαριεὶς ἐπανάλαβον τὰ παρῆλτα, διὰ τὸν ὅποιον ἀνεκάλυπτεν τὴν διὰ τοῦ Γαλιανισμοῦ χρυσῶσιν τῶν ἀργύριον σκευῶν, ὅπου ὁ περιφωρὸς Ρουδολφίτς, πρόεδρος τῆς ἐκ Φλωρεντίας ἐταιρείας τῶν Γεωργόφιλων, ἐξέθετε τὰς γεωργικὰς τοῦ παρατηρήσεις, ὁ δὲ διδάσκαλος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παρίσου, ὁ ἐνδόξος Ὀυμασίνης ὑπεστήρικεν εὐφωρὰ καὶ ἐνθουσιῶς τὰς παθολογικὰς τοῦ δωδεκάετου, ὅπου, τέλος πάντων ὁ ἀνεψίος τοῦ Ναπολεόντος, ὁ Πρίγκιψ τοῦ Κανίνου, περιέγραφε νέας παραλλαγὰς τετραπόδων. Ἄλλ' ἠδὲλον εἰδοῖσι ἀδύνατον νὰ συνταχθῆ λεπτομερὲς ἔκθεσις τοιούτων λεπτοειδῶν καὶ ποικίλων πνευματικῶν ἀγώνων.

Ἀντιπροσωπεύων τὸ τοῦ ὄθους Πανεπιστημίου ἐνόμισα ὡς ἀπαρατήτως ἐπιτελεσθέντων μὲι καθήκον, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν συναδελφῶν μου εἰς τὴν πρώτην σύνοδον παρερουθέντων, νὰ εἶπω τί, ὅπερ νὰ ἐκλύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἀκρατῶν μου, ἀλλ' ἀπροσπεκαστικῶς ὄν ἐνεκα τῆς αἰφνιδίου ἀποστολῆς μου, δὲν ἠδύναμην νὰ πραγματευθῶ μονομερές τι ἀντικείμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινα εὐλογὸν νὰ διαλάβω ἐν συντόμῳ περὶ τῶν ἐνδθμικῶν τῆς Ἑλλάδος νόσων. Ἀπσιωπῶν μὲν πᾶν ἔτι εἶναι κοινὴν καὶ ἠνωσθὸν διὰ τὴν μὴ καταγραφῆ τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀκρατῶν, ἀναγράφω δὲ ἔτι ἰδιωγενεῖς καὶ ἀξίην προσοχῆς αἱ νόσοι αὗται παρευσιάζουσιν, ἤλπισα, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἠδύνατο νὰ διεγερῇ τὴν περιέργειαν, ἅμα δὲ νὰ κινήσῃ καὶ τὴν συμπάθειαν διὰ τὴν πολλὰ παθεῦσαν πατρίδα μας. Ἐκινεῖτο, τὸ ὄντι, εἰς συμπάθειαν ἡ καρδία τῶν οὐλλήνων ἀκρατῶν, ὅσῳις ἤκουον, ὅτι νόσήματα, τὰ ὅποια ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἡ ἐπισθομότης ἠλαττώθησαν δυνάμει τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων τῶν ἀπὸ τὴν σπουδῆν τῶν νόσων αὐτῶν ὑπαγορευθέντων, ἐπικρατοῦν εἰσὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθ' ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο, διὰ τὰς πασιγνώστους δεινάς αὐτῆς περιτάσεις, νὰ συμπεθῆ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ ἐξευγενισμοῦ. Ἡ ἕλεφαντίασις, ἐλεγχο, ἡ τὸν Ἑλλήνων καλουμένη, ἐπεπολάζε κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλίαν, τὴν σήμερον ὅμως ἐξελείφθη εἰς ὀλοκήρου, ἐν ᾗ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη μαστιζοῦνται εἰσὶ ἀπὸ τὴν οὐκριν τῶν νόσων. Ἐκθέτων δὲ ἰδιαιτέρως τινὰς παρατηρήσεις εἰς τὰ φαινόμενα τῆς νόσου ταύτης, μετέβην εἰς τὴν κατὰ τὴν Στερεὴν Ἑλλάδα ἐπικρατοῦσαν φραντζὴν ἡ Σπιρόκίλο παρὰ τῶν ἐγγυριῶν καλουμένην, καὶ ἀνέφερον περὶ ταύτης, ὅτι ἐνόμισα περιεργὸν καὶ ἀξίον λόγου. ἠμίλησα ἐν παρῶν περὶ ἄλλων τινῶν νόσων, καὶ τέλος ἐνδιέτριψα περισσύτερον εἰς τοὺς πυρετούς, ἀναφέρω καὶ περὶ αὐτῶν, ὅτι ἐκρινα ἰδιαιτέρον καὶ περὶ τῶν αἰτίων καὶ τῆς περιόδου καὶ θεραπείας αὐτῶν, καθ' ὅσον ἐδυνήθη νὰ παρατηρήσω εἰς τὰς ἐπιδημίας, ἐπισκιάσασα κατὰ μὲν τὸ 1833 καὶ 1834 εἰς Χαλιίδα, ὅτε ἐπισκέφθη πολλοὺς ἐκ τῶν κατοίκων καὶ τριακοσίους περίπου στρατιώτας, ἐκ τῶν ἐπικρατοῦσιν στρατευμάτων, κατὰ δὲ τὸ 1835 εἰς Ἀθήνας, καὶ καθ' ἃς ἔλαθον πληροφορίας ἀπὸ διαφόρων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συναδελφῶν μου. Ἄλλ' ἐντοσούτω, ἐλεγχο, ἡ Ἑλλὰς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀπολαμβάνῃ ἐν μέρει τὰ εὐεργέτηματα τῆς εὐνοίας· εἰς διάφορα μέρη εἰς πυρετοὶ σημαντικῶς ἠλαττώθησαν καὶ ἐπιζορὸν ὅσον εὖπω πολλὰ νόσοι νὰ ἐξελειφθῶσιν, ἡ ἐπαισθητῶς νὰ ἐλαττωθῶσιν, ὅσῳις μάλιστα ἡ Ἑλλὰς εὐνομήται ὑπὸ φιλόλοκων καὶ φιλόμουσων Βασιλέα, καὶ ὅσῳις αἱ Ἑλλήνες καλλιεργούσι μὲ ζῆλον τὴν ἱατρικὴν, ἐνθυμούμενοι, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἱατρικὴ ὑψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιστήμης, ὡς ἐκφράζεται ὁ γλαυρός Καμπανῆς, καὶ ὅτι οὗτε εἰς τὴν Αἴγυπτον, οὗτε εἰς τὴν Ἀραβίαν, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκαλλιεργήθη ἐπιστημονικῶς, καθὼς ἀποφαίνεται ὁ πολυμαθὴς Σπεργγελ.

Μεγίστη ἐφάνη καὶ κατὰ τὴν σύνοδον ταύτην ἡ πρὸς τοὺς Ἑλλήνας συμπάθεια τῶν πεπαιδευμένων τῆς Ἰταλίας· καὶ δὲν ἀμφισβῆλλο, ὅτι ἡ Ἑλλὰς, καλλιεργούσα τὰς ἐπιστήμας εἰτι μᾶλλον, θέλει ἔλκυσει τῶν ἐξευγενισμένων λαῶν τὴν ἀγάπην, ἥτις θέλει ἤχησι καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ ἑτεροτρόπως εἰς τὴν εὐμερίαν τῆς πατρίδος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Νοεμβρίου 1840.

Α. ΠΑΛΗΣ Ἐπίτιμος Καθηγητῆς τῆς Ἱατρνομικῆς.

Εἰσοποιήσεις.

Table with 2 columns: Number and Description. Entries include '991 πῆχ. τόσχος μελανογλαύκου Γαλλικῆς', '115809 πανίου Ἀμερικῆς τοῦ Τ δι' ὑποκάμισα', '165295 κομμ. κομβίων κοκαλέτων λευκῶν μεγάλων', etc.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΠΑΛΗΣ.

Plus bas, l'Ami du Peuple blâme la Minerve au sujet des attaques qu'elle a dernièrement dirigées contre Mr. Christidis ministre du gouvernement à Constantinople, et nous approuvons en général les opinions qu'il émet en cette circonstance.

LE SIECLE.

Le n° 209-210 de ce journal publie un exposé des motifs qui, selon lui, ont empêché jusqu'à ce moment l'établissement en Grèce d'une banque de prêt sur hypothèques. Dans quelques détails le Siècle est ici dans le vrai, dans certains autres il se trompe tant soit peu. Cependant cet article du Siècle ne manque pas d'intérêt, et après l'avoir lu chacun peut y démêler ce qui y est vrai et positif de ce qui y est hasardé.

Plus loin, on lit dans le même journal un compte rendu par le docteur Pallis, du congrès scientifique, tenu dernièrement à Milan, et que nous reproduisons dans notre textegrec.

Enfin cette feuille se termine par quelques nouvelles de l'intérieur et de l'empire ottoman.

FAITS DIVERS.

Les élections municipales de Syra et d'Hermopolis sont terminées; les procès verbaux en ont été envoyés à l'approbation royale.

— En Laconie l'autorité poursuit activement les condamnés fugitifs des prisons, Kotzidas et Bouchagia, leur arrestation ne peut tarder.

— A Chalcis la police a saisi environ 200 fausses pièces de monnaie turque, entre les mains d'un individu qui dit les avoir reçues dans le commerce. L'autorité a fait prendre toutes les mesures propres à arrêter la circulation de ces pièces.

— Les recrues de 1840 de presque toutes les provinces sont actuellement rendus sous les drapeaux. Le gouvernement a remarqué le zèle des communes en cette circonstance et a pris note des travaux actifs et intelligents des fonctionnaires et des employés qui se sont distingués dans cette occasion.

— Dans un village de Beotie deux habitants se rendirent dernièrement pendant la nuit à une Bergerie, où ils maltraitèrent grièvement un berger. L'un des deux coupables a été arrêté par la gendarmerie et remis à l'autorité.

— Un des auteurs de l'assassinat commis dans la commune d'Acharnos, le berger valaque Georges Stavros, vient d'être arrêté et remis à la disposition du procureur du roi.

NOUVELLES EXTERIEURES.

ESPAGNE.

Les journaux de Madrid s'occupent, maintenant, de la question de savoir si, par l'effet de la renonciation volontaire de la régente Marie-Christine, la tutelle d'Isabelle et de sa sœur doit être confiée à l'infant don Francisco de Paula. L'Eco de la Milicie National défend les prétentions du prince et soutient que lui refuser la tutelle qu'il réclame, c'est violer, à la fois, la loi et la morale. La junte de la Banque de San-Fernando a tenu une assemblée extraordinaire, à laquelle ont été appelés les principaux capitalistes de Madrid. L'objet de la réunion était de réaliser un emprunt de 31 millions pour subvenir aux besoins de l'état. Le remboursement de ces avances aura lieu en traites tirées sur les fonds disponibles des caisses publiques de la Havane. Les prêteurs ont droit à un intérêt de six pour cent, plus à dix-huit pour cent pour la différence du change. Sur la liste des personnes qui, les premiers, se sont faites inscrire et le chiffre de la somme qu'elles se sont engagées de fournir, on remarque:

M. José Safont, 1,200,000 réaux; M. Fernandez Gamboa, comme simple particulier, 400,000 réaux (il a fait l'abandon de l'intérêt et de prime à la caisse des invalides); M. Espartéro, duc de la victoire, 500,000, et une foule d'autres.

ALICANTE, 7 novembre. — Un courrier venant de Valence est arrivé hier dans l'après-midi; il était porteur de dépêches pour le commandant général. Le bruit s'est aussitôt répandu que ces dépêches contenaient l'ordre de mettre la place en état de défense, par suite d'un avis que le gouvernement avait reçu de notre consul à Toulon sur le départ de quelques bâtimens français qui seraient chargés de venir nous demander satisfaction de la conduite tenue par la junte lors de l'arrestation de l'ex-ministre Sotelo.

MURCIE, 7 novembre. — On nous écrit d'Alicante à la date d'hier que, par ordre de la régence, on s'occupe de l'armement de cette place; on a déjà placé de l'artillerie sur plusieurs points. Ces travaux s'exécutent dans la prévision d'une démonstration que voudraient faire les forces navales françaises.

On ajoute (il est vrai que c'est d'après le dire d'un patron de barque) que plusieurs navires de guerre français ayant voulu séjourner dans l'île de Mahon et même débarquer du monde, il en est résulté de très-fortés discussions avec les autorités; on en serait même venu à des voies de fait. Ce qu'il y a de certain, c'est que ces bâtimens ont levé l'ancre et se sont éloignés de l'île.

On mande de Valence le 7 novembre, au Castellano: L'apparition d'une escadre française près des aux d'Alicante a jeté ici l'alarme en même tems qu'elle a excité l'enthousiasme. Si la régence donne quelque satisfaction à la France concernant la capture de Sotelo, il est à craindre qu'un cri de mécontentement ne s'élève de tous les points du royaume.

L'ayuntamiento de cette ville va s'occuper de l'enrôlement des citoyens qui doivent concourir à la formation de la garde nationale.

Table with 2 columns: Number and Description. Entries include '866270 ἤλων δι' ὑποδημασίαν (πρόγγες)', '208 φεσίω τῆς Λιθόρουν.

Ἡ περιληψίς τῶν συνθηκῶν καὶ τὰ δείγματα εὐρίσκονται παρὰ τῷ Διοικητηρίῳ τῆς νήσου Σύρας.

Ἡ μειοδοσία αὕτη εἶναι τελειοτικὴ, καὶ μετὰ τὴν υπογραφήν τῶν πρακτικῶν αὐτῆς δὲν εἶναι δεκτὴ καμμία προσφορά, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἐπιτῶν Στρατιωτικῶν Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Αἱ 991 πῆχ. τόσχα μελανόγλαυκος Γαλλικὴ καὶ 213 " " σιδηρόχροου " θέλουν τεθῆ εἰς μειοδοσίαν εἰς Ἀθήνας παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Β. φρουραρχίῳ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Ναύπλιον, τὴν 11 (23) Νοεμβρίου 1840.

Ἡ ἐπιτῶν Ἰματισμοῦ τοῦ Στρατοῦ Β. Ἐπιτροπῆ (Τ. Σ.) ΓΚΕΣΜΑΝ Ἀνισυναγματάρχης.

Le gérant responsable JEAN A. BALI.